

Tomí és a bölcső

Tomí nagy volt, és erős. Azt azonban sajnós nem mondhatnánk, hogy ő lett volna a legjobb fiú az osztályban. Amikor mindenki kiabált, Tomí volt a lehangosabb. Amikor verekedés tört ki, Tomí mindig ott volt a sűrűjében. Néhányan féltek is tőle.

Advent első napján a tanító néni meglepetést hozott. Egy bölcsőt - vagyis inkább egy olyan jászolat, amelybe régen a Kisjézust fektették.

- Ez az új adventi naptárunk - mondta a gyerekeknek, és egy zsák illatos szénát tett le a jászol mellé. - Idén nem cukorkát osztogatunk, hanem megbeszéljük, hogy ki segített a másíknak, és ki derítette jókedvre a társait. Aki segít, az egy marék szénát tehet a bölcsőbe. Minél kedvesebbek vagytok egymáshoz, annál puhább lesz Jézus ágya karácsonykor.

Tomí ettől nagyon dühös lett:

- Milyen hülye ötlet! Az biztos, hogy senki nem fog engem választani!

Sokkal jobban örült volna egy darab csokinak, mert abból a végén ő is szokott kapni.

És igaza lett. Minden délután, mielőtt hazamentek, a gyerekek megbeszéltek, hogy ki tegye be a szénát a jászolba. Nóra a szünetben megosztotta a tízóraitját, Léna rajzolt egy képet, hogy elvigye a beteg Zsuzsinak, Peti összeszedte a játszótérről a szemetet, Vince pedig megöntözte a virágokat. És így tovább - lassanként mindegyik gyerek sorra került, és tett egy marék szénát a bölcsőbe. Mindegyik - kivéve Tomit.

Egy napon azonban a kis Lili felállt, és azt mondta:

- Ma Tomí is tehetne egy kis szénát a bölcsőbe. Ma véletlenül kiborítottam a tolltartóját, de egy kicsit sem lett mérges. Ez szerintem nagyon kedves volt tőle.

Tomí döbbsenten nézett Lilire. Tényleg igazat beszélt: a kislány levette Tomí tolltartóját, és az összes ceruzája szétgurult. Tomí persze dühös volt, de mégsem szólt semmit, mert látta, hogy Lili mennyire megijedt, és mennyire sajnálja, ami történt.

Tomí paprikapirosra gyúlt arccal nyúlt bele a zsákba a szénáért. Puha volt, zizegős, és sűrű nyári illatot árasztott. Tomí nagyon óvatosan nyomkodta bele a bölcsőbe a többi közé, hogy Jézus ágya minél puhább legyen.

Két nappal később Lili megint jelentkezett:

- Ma Tomí is tegyen szénát a bölcsőbe! Nóra meg én gyűjtöttük össze a papírt, és Tomí segített lecipelni a nehéz dobozt az emeletről!

- Ez igaz - mondta Nóra. - Nagyon kedves volt Tomitól.

Tomí zavarba jött. Milyen furcsa, hogy valaki megdicséri! És annak is nagyon örült, hogy újabb marék szénát tehet a bölcsőbe.

És nem ez volt az utolsó alkalom. Tomí gyorsan rájött, hogy sokkal jobb érzés, ha dicsérik és mosolyognak rá, mint ha szidják és félnek tőle. Amikor érezte, hogy mindjárt előnti a düh, mindig a puha, illatos szénára gondolt, és nyomban elpárolgott a haragja.

A téli vakáció előtti utolsó napon a gyerekek épp be akartak rohanni reggel az osztályba, de látták, hogy nem ég bent a villany. Meglepetten és kicsit félve óvakodtak beljebb.

Az osztály közepén egy mécsesekből rakott fénykör világított, a közepén jászol-bölcső. Teljesen tele volt szénával, és a széna tetején egy könnyű és puha lepedő volt - olyan finom és selymes, mintha egyenesen a mennyből hullott volna alá!

- Idén gyönyörűséges adventünk volt - mondta a tanító néni mosolyogva. - Ha az újszülött Jézus itt feküdne a bölcsőben, csodálatosan puha fekhelye lenne! Köszönöm nektek, gyerekek!

Ezután mindannyian karácsonyi dalokat énekeltek. Tomi teljes szívéből énekelt.

Mielőtt hazaindultak volna, betett pár szál szénát a zsebébe.

Csak úgy, emlékébe.